

3952 REIAL DECRET 288/2004, de 20 de febrer, pel qual s'homologa el títol d'enginyer tècnic en informàtica de gestió, de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica La Salle, de la Universitat Ramon Llull, de Barcelona. («BOE» 55, de 4-3-2004.)

La Universitat Ramon Llull de Barcelona, reconeguda com a universitat privada per la Llei de la Comunitat Autònoma de Catalunya 12/1991, de 10 de maig, ha aprovat el pla d'estudis dels ensenyaments que condueixen a l'obtenció del títol d'enginyer tècnic en informàtica de gestió, de caràcter oficial i vàlida en tot el territori nacional, de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica La Salle, la implantació del qual l'ha autoritzat la Generalitat de Catalunya.

Acreditats l'homologació del pla d'estudis esmentat per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, vigent en el que no s'oposà a la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, d'universitats, és procedent homologar el títol referit.

Aquesta homologació s'efectua d'acord amb el que estableixen l'apartat 4 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, en el Reial decret 1460/1990, de 26 d'octubre, pel qual s'estableixen el títol d'enginyer tècnic en informàtica de gestió i les directrius generals pròpies dels plans d'estudis conduents a l'obtenció d'aquell, i altres normes dictades en el seu desplegament.

En virtut d'això, a proposta de la ministra d'Educació, Cultura i Esport, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 20 de febrer de 2004,

DISPOSO:

Article 1. Objecte.

1. S'homologa el títol d'enginyer tècnic en informàtica de gestió, de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica La Salle, de la Universitat Ramon Llull, de Barcelona, reconeguda com a universitat privada, una vegada acreditats l'homologació del seu pla d'estudis per part del Consell de Coordinació Universitària i el compliment dels requisits bàsics que preveu el Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris.

L'homologació del pla d'estudis a què ha fet referència el paràgraf anterior ha estat publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» de 23 d'octubre de 2003, mitjançant una Resolució del Rectorat de la Universitat de data 29 de setembre de 2003.

2. La Generalitat de Catalunya pot autoritzar que s'imparteixin els ensenyaments conduents a obtenir el títol que homologa l'apartat 1, i la Universitat Ramon Llull, de Barcelona, al moment oportú, pot procedir a expedir el títol corresponent.

Article 2. Avaluació del desenvolupament efectiu dels ensenyaments.

Als efectes del que disposen aquest Reial decret i els apartats 5 i, si s'escau, 6 de l'article 35 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, transcorregut el període d'implantació del pla d'estudis a què es refereix el paràgraf segon de l'apartat 1 de l'article 1, la universitat ha de sotmetre a avaluació de l'Agència Nacional d'Avaluació de la Qualitat i Acreditació el desenvolupament efectiu dels ensenyaments corresponents.

Article 3. Expedició del títol.

El títol a què es refereix l'apartat 1 de l'article 1 l'expedeix el rector de la Universitat Ramon Llull, de Barcelona, d'acord amb el que estableixen l'apartat 2 de l'article 34 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, i altres normes vigents, amb menció expressa d'aquest Reial decret que homologa el títol.

Disposició final primera. Habilitació per al desplegament reglamentari.

El ministre d'Educació, Cultura i Esport, en l'àmbit de les seves competències, dicta les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquest Reial decret.

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 20 de febrer de 2004.

JUAN CARLOS R.

La ministra d'Educació, Cultura i Esport,

PILAR DEL CASTILLO VERA

MINISTERI D'AFERS EXTERIORS

4019 ENTRADA en vigor del Conveni complementari al Conveni de Seguretat Social entre el Regne d'Espanya i els Estats Units Mexicans de 25 d'abril de 1994, fet «ad referendum» a Madrid el 8 d'abril de 2003, l'aplicació provisional del qual es va publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» núm. 168, de data 15 de juliol de 2003. («BOE» 56, de 5-3-2004.)

El Conveni complementari al Conveni de Seguretat Social entre el Regne d'Espanya i els Estats Units Mexicans de 25 d'abril de 1994, fet a Madrid el 8 d'abril de 2003, entra en vigor l'1 d'abril de 2004, segons estableix l'article 3.

Es fa públic per a coneixement general, i es completa així la inserció efectuada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 168, de 15 de juliol de 2003.

Madrid, 1 de març de 2004.—El secretari general tècnic, Julio Núñez Montesinos.

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

4020 CORRECCIÓ d'errades al Reial decret 255/2003, de 28 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament sobre classificació, envasament i etiquetatge de preparats perillosos. («BOE» 56, de 5-3-2004.)

Havent observat errades en el text del Reial decret 255/2003, de 28 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament sobre classificació, envasament i etiquetatge de prepa-

rats perillosos, publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 54, de 4 de març de 2003, i en el suplement en català número 8, d'1 d'abril de 2003, es procedeix a fer-ne les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 1619, primera columna, article 1, apartat 2, els paràgrafs a) i b) queden substituïts pel paràgraf següent: «Aquest Reglament és aplicable als preparats que continguin almenys una substància perillosa, d'acord amb les definicions que estableix l'article 2, i que es considerin perillosos d'acord amb el que estableixen els articles 5, 6 o 7 del present Reglament.»

A la pàgina 1636, primera columna, quadre V, on diu: «Classificació del preparat», ha de dir: «Classificació de la substància». Al mateix temps, on diu: «Classificació de la substància», ha de dir: «Classificació del preparat».

A la pàgina 1643, annex V, primera columna, apartat 11, on diu: «Els vapors poden provocar somnolència i vertigen», ha de dir: «La inhalació dels vapors pot provocar somnolència i vertigen».

A la pàgina 1643, paràgraf C de l'annex V, primera columna, la referència a l'article 15 d'aquest Reglament, s'ha d'efectuar a l'article 13.

A la pàgina 1648, annex VIII, segona columna, epígraf II, apartat 3, on diu: «...si hi són presents en una concentració individual d'1 per cent en pes, per als preparats que no siguin gasosos, i de 0,2 per cent en volum per als preparats gasosos...», ha de dir «...si hi són presents en una concentració individual superior o igual a l'1 per cent en pes per als preparats que no siguin gasosos i superior o igual al 0,2 per cent en volum per als preparats gasosos...».

MINISTERI D'HISENDA

4163 REIAL DECRET LEGISLATIU 1/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del cadastre immobiliari. («BOE» 58, de 8-3-2004.)

La Llei 48/2002, de 23 de desembre, del cadastre immobiliari, en la seva disposició final segona, autoritza el Govern per refundre, en el termini màxim de 15 mesos i en un text únic, les disposicions vigents reguladores del cadastre immobiliari, compreses la regularització, l'aclariment i l'harmonització.

Tal com indica la mateixa exposició de motius de la Llei esmentada, la història del cadastre a Espanya discorre parella al naixement i l'evolució de l'Estat modern, i els seus moments de més o menys significació han estat, generalment, un reflex de les situacions per les quals ha travessat la hisenda pública. De manera paral·lela, les normes que regulen el cadastre es van anar succeint en el temps fins a arribar, el 23 de març de 1906, a la promulgació de la Llei que estableix el cadastre topogràfic parcel·lari, norma més antiga de les que ara són objecte de refosa i últim text autònom d'aquest rang que va regular la institució, els principis rectors de la qual, atès que l'origen i l'ús principal del cadastre al nostre país és, sens dubte, el tributari, han romàs units des d'aleshores a les lleis reguladores de diverses figures tributàries.

No obstant això, juntament amb aquesta finalitat tributària, les dues últimes dècades han estat testimonis d'una evolució en la qual el cadastre immobiliari s'ha convertit en una gran infraestructura d'informació territorial disponible per a totes les administracions públiques, fedataris, empreses i ciutadans en general,

posada abans de tot al servei dels principis de generalitat i justícia tributària, però capacitada també per facilitar l'assignació equitativa dels recursos públics; en els començaments d'un nou segle, sens dubte és ja notable la col·laboració del cadastre en l'aplicació material d'aquests principis constitucionals, com ho prova la seva utilització generalitzada per a la gestió o el control de subvencions nacionals o comunitàries, o la incorporació gradual de la informació gràfica i de la identificació cadastral de les finques tant a les actuacions notariales com al Registre de la Propietat.

Ara bé, la utilització múltiple de la informació cadastral no desvirtua la naturalesa tributària de la institució, sinó que la preserva, ja que aquella serveix com a element de referència per a la gestió de diverses figures tributàries dels tres nivells territorials de la hisenda pública i així ho ha reconegut expressament el Tribunal Constitucional en la Sentència 233/1999, de 16 de desembre, en la qual reflecteix que l'organització del cadastre, justament perquè es tracta d'una institució comuna i indispensable per a la gestió d'algun dels impostos estatals més rellevants, és una competència que s'ha d'incardinar, sense cap mena de dubte, en la d'hisenda general de l'article 149.1.14a de la Constitució espanyola, i, per tant, correspon de manera exclusiva a l'Estat. És en aquesta justificació on es recolza l'adscripció legal del cadastre al Ministeri d'Hisenda i la seva atribució com a competència exclusiva de l'Estat i, per derivació d'això, la competència dels tribunals economic-administratius de l'Estat per a la revisió dels actes resultants dels procediments cadastrals.

Els tres lustres transcorreguts des de la publicació de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, última que, al seu torn, disciplinava també el cadastre, fins a la promulgació de la Llei 48/2002, de 23 de desembre, que el regula de manera exclusiva i específica, també han vist créixer la importància de coordinar i unificar totes les tasques relacionades amb l'elaboració i el manteniment actualitzat de la base de dades que constitueix el seu actiu principal. En aquest context, han estat nombroses les disposicions de rang divers que han modificat o completat la normativa que inicialment conté la primera de les lleis esmentades. La Llei 51/2002, de 27 de desembre, de reforma de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals, i la Llei 48/2002, de 23 de desembre, del cadastre immobiliari, van incorporar, en el que és substancial, el contingut de les modificacions introduïdes per la Llei 53/1997, de 27 de novembre, per la qual es modifica parcialment la mateixa Llei 39/1988, de 28 de desembre, i s'estableix una reducció en la base imposable de l'impost sobre béns immobles, i per les lleis 42/1994, de 30 de desembre, 55/1999, de 29 de desembre, i 14/2000, de 29 de desembre, totes de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, així com part del contingut de les lleis 13/1996, de 30 de desembre, i 50/1998, de 30 de desembre, totes dues també de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.

En exercici de l'autorització concedida, ara es refonen les disposicions vigents reguladores del cadastre immobiliari i, especialment, la normativa sobre la matèria que conté la Llei 48/2002, de 23 de desembre, així com la Llei de 23 de març de 1906, que estableix el cadastre topogràfic parcel·lari; la Llei 7/1986, de 24 de gener, d'ordenació de la cartografia; la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals; la Llei 13/1996, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, i la Llei 24/2001, de 27 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.